

РЕШЕНИЕ

№ 1794

гр. София, 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Дранчовска

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Василена Дранчовска Въззивно гражданско дело № 20211100510281 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивното производство е образувано по подадена в законоустановения срок въззивна жалба на ищеца В. Й. Й. срещу решение № 20136603 от 11.06.2021 г., постановено по гр.д. № 57016/2020 г. по описа на СРС, 32 състав, с което са отхвърлени предявените срещу „Топлофикация София“ ЕАД отрицателни установителни иски с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено, че В. Й. Й. не дължи на „Топлофикация София“ ЕАД сумите 1221,84 лв., главница за потребена топлинна енергия за периода м. 03.2004г. - м. 04.2012 г., ведно със законната лихва, считано от 03.10.2012 г. до окончателното плащане, 659,30 лв., мораторна лихва за периода 01.05.2004 г. - 12.09.2012 г. и 164,06 лв., разноси, представляващи $\frac{1}{2}$ част от сумите по изпълнителен лист, издаден на 13.05.2014 г. по ч.гр.д. № 20322/2012 г. по описа на СРС, 90 състав, срещу Й.П. Й., наследодател на ищеца, за които суми е образувано изпълнително дело № 264/2015 г. по описа на ЧСИ А.П..

Във въззивната жалба са изложени доводи за неправилност на съдебното решение поради нарушение на материалния закон и необоснованост, като въззивникът поддържа, че по образуваното срещу него изпълнително дело е настъпила перемпция, след която извършените изпълнителни действия са невалидни и са негодни да прекъснат погасителната давност. Счита, че при липсата на изричен акт на съдебния изпълнител, изпълнителното дело не е било спряно в периода от смъртта на наследодателя му до конституирането му

като длъжник, като и през това време давността е продължавала да тече и същата е изтекла на 29.03.2020 г. Ето защо моли обжалваното решение да бъде отменено, а предявените иски да бъдат уважени изцяло.

Въззиваемият „Топлофикация София“ ЕАД не подава отговор на въззивната жалба. С писмена молба преди открито съдебно заседание заявява, че въззивната жалба е неоснователна, а първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на страните, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Изключение от това правило е нарушението на императивна материалноправна норма, което може да бъде констатирано като порок от въззивната инстанция и без да е било изрично заявено като основание за обжалване, тъй като се касае за приложение на установена в публичен интерес норма, а не за диспозитивно правило. Всички останали оплаквания, свързани с неправилност на обжалваното решение, следва да бъдат изрично указани чрез посочване в какво точно се изразяват, за да може въззивният съд да извърши проверка за правилността на първоинстанционното решение до посоченото. В този смисъл са задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 1/2013 г., постановено по тълк. дело № 1/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 1.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно поради следните съображения:

Между страните не се спори, а и от приетите писмени доказателства се установява, че въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение и изпълнителен лист по гр.д. № 20322/2012 г. на СРС, 90 състав, в тежест на Й.П. Й. са възникнали задължения към „Топлофикация София“ ЕАД за сумата от 2443,68 лв., главница за потребена топлинна енергия за периода м. 03.2004 г. – м. 04.2012 г., за сумата от 1318,59 лв., лихва за забава, както и за сумата от 328,12 лв., разноси по делото, като ищецът В. Й. Й. дължи половината от тези суми в качеството си на законен наследник на длъжника. От книгата по приложеното за послужване във въззивното производство гр.д. № 20322/2012 г. по описа на СРС, 90 състав, е видно, че заповедта за изпълнение е влязла в сила след проведено производство по чл. 422 ГПК и постановено неприсъствено решение, т.е. вземанията по изпълнителния лист са установени със сила на пресъдено нещо въз основа на влязло в сила съдебно решение. Следователно, приложима в случая е разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, поради което по отношение на оспорените вземания е приложима общата петгодишна погасителна давност, без оглед на характера на вземанията като периодични плащания.

За принудително събиране на вземанията е образувано изп. дело № 20158490400264 по описа на ЧСИ А.П. с молба на вискателя от 30.01.2015 г., като за периода от образуване на изпълнителното дело до 25.06.2015 г. давността е спряла да тече – изпълнителното

производство е образувано по време на действието на ППВС № 3/1980 г., съгласно което погасителна давност не тече докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането, като едва с постановеното на 26.06.2015 г. Тълкувателното решение по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е възприето, че постановлението е изгубило сила и липсва основание за спиране на давността по време на изпълнителното дело. Съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 3/28.03.2023 г. по тълк. дело № 3/2020 г. по описа на ВКС, ОСГТК, погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, т.е. новото тълкувателно решение се прилага занапред по отношение на вече образуваното изпълнително дело, като настоящият въззивен състав е длъжен да се съобрази със задължителното тълкуване на закона, дадено от върховната инстанция (арг. чл. 130, ал. 2 ЗСВ). Ето защо, едва от датата на постановяването на тълкувателното решение на 26.06.2015 г. е продължила да тече започналата от 26.11.2013 г. (датата на влизане в сила на необжалваемото неприсъствено решение) погасителна давност за установените с влязло в сила решение вземания (спряла да тече за периода 30.01.2015 г. – 25.06.2015 г.).

По делото е прието копие на образуваното срещу ищеца и неговия наследодател изп. дело № 20158490400264 по описа на ЧСИ А.П., като от книгата по него е видно, че погасителната давност за вземанията е била прекъсната с активни действия на вискателя, обективирани в негови молби от 23.11.2016 г. и от 29.03.2017 г., с които същият е поискал предприемане на конкретен изпълнителен способ за събиране на вземанията му – опис и оценка на собствените на длъжника движими вещи. След подаване на молбата на 29.03.2017 г. в продължение на две години не са предприети действия по изпълнението, като едва на 22.09.2019 г. ответникът „Топлофикация София“ ЕАД е подал молба за конституиране на наследниците на починалия длъжник, а на 04.12.2020 г. е подал молба с искане за налагане на запор върху банковите сметки на длъжника. Действително, по делото липсват доказателства производството да е било спряно в периода 2017 г. – 2020 г. – от смъртта на длъжника до конституиране на наследниците му (каквито доводи са изложени във въззивната жалба), като и през този период давност е текла. Настоящият въззивен състав обаче споделя мотивите на обжалваното решение, че перемпцията е без правно значение за давността и обстоятелството, че делото е било прекратено по право поради перемпция, не възпрепятства прекъсването на давността с предприемането на изпълнителни действия преди изтичане на давностния срок. В т. 10 на цитираното във въззивната жалба ТР № 2/2013, ВКС, ОСГТК, не е разгледан въпросът при какви условия и кога настъпва перемпцията, нито какви са последиците от нея по отношение на погасителната давност, като трайната съдебна практика, постановена след тълкувателното решение и обективирана в Решение № 37 от 24.02.2021 г. по описа на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., Решение № 3/04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на IV г. о. но ВКС и др., приема, че това са два различни правни института с различни правни последици. За разлика от изтеклата погасителна давност, перемпцията не изключва правото на принудително изпълнение,

поради което при предприемане на изпълнителни действия по перемирано дело (преди изтичане на погасителната давност) същите не са недопустими, тъй като съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане за предприемане на изпълнителни действия в ново изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право, но неизпълнението на това канцеларско действие от съдебния изпълнител няма значение за прекъсването на давността.

С оглед на изложеното, следва да се приеме, че с молбата на вискателя от 04.12.2020 г., с която същият е поискал да се предприемат действия по налагане на запор върху вземания на длъжника по банкови сметки в „Централна кооперативна банка“ АД след настъпване на перемпцията по изпълнителното дело, неизтеклата към този момент петгодишна погасителна давност за оспорените вземания (която е била прекъсната и е започнала да тече наново на 29.03.2017) е била валидно прекъсната, като същата е била отново прекъсната и на 18.01.2021 г. с налагане на запор върху вземания на длъжника по банкови сметки.

Следователно, считано от последното прекъсване на давността на 18.01.2021 г. до приключване на устните състезания по настоящото дело пред въззивната инстанция на 28.02.2024 г. петгодишният давностен срок за оспорените вземания не е изтекъл, т.е. оспорените от ищеца вземания не са погасени по давност, поради което предявените от него отрицателни установителни иски са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени. Като е достигнал до идентични правни изводи, СРС е постановил правилно съдебно решение, което следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора въззиваемият има право на направените по делото пред въззивната инстанция разноски в размер на 100 лв., юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20136603/11.06.2021 г., постановено по гр.д. № 57016/2020 г. по описа на СРС, 32 състав.

ОСЪЖДА В. Й. Й., ЕГН *****, с адрес: гр. София, бул. „****“, да заплати на „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **100 лв.**, юрисконсултско възнаграждение във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____